

ฝึกงานด้วยน้ำตา

เป็นอีกเช้าสำหรับชีวิตนิสิตฝึกงานที่ต้องมาขึ้นเวรที่ ER ด้วยความม่งม่งแต่ต้องมาขึ้นเวรก่อนเวลาทำงาน 15 นาที ภารกิจเวรเช้าที่ต้องทำอันดับแรกคือเช็คของในรถ Ambulance ซึ่งถือว่าเป็นเวลาที่ยากจะอยู่อย่างนั้นให้นานที่สุด ของจับซ้กจับก็ยังมีดี แต่...ได้แค่คิด เพราะอาจมีอีกหลายชีวิตกำลังรอความช่วยเหลือเราอยู่

เวลากำลังเดินไปช้าๆ เสร็จแล้วของทุกวัน ส่วนใหญ่จะมีแค่ทำแผล กับฉีดยา ใน ER ที่มีแค่พี่หมอ พี่พยาบาล และคนไข้ นิสิตฝึกงานนึกแล้วว่าเมื่อไหร่จะมีออก EMS เมื่อไหร่จะพักเที่ยง กินข้าวเสร็จจะนอนอนซ้กจับ แต่วันนี้...ไม่ได้เป็นแบบทุกๆวัน เสียงวิทยุสื่อสารดังขึ้น ข้อมูลเบื้องต้นแจ้งว่ามีผู้ป่วยชายไทย 1 ราย อายุประมาณ 60 ปี อ่อนเพลีย ลุกไม่ได้ และหลังจากที่เสียงวิทยุสื่อสารจบลง

“น้อง Paramedic ออก EMS กับพี่ 1 คน”

“2 คนได้ไหมคะพี่” นิสิตฝึกงาน 2 คนรีบวิ่งไปถือกระเป๋าพยาบาลฉุกเฉิน และขึ้นรถ Ambulance ทันที โดยไม่ได้รอคำตอบจากพี่พยาบาล

รถ Ambulance จอดที่หน้าบ้านหลังหนึ่งซึ่งเหมือนจะยังไม่เสร็จ เพราะมีแค่เสาบ้านกับโครงเหล็ก และมีห้องเก็บของเล็กๆอีกหลังอยู่ติดกัน มีคนยืนอยู่ประมาณ 5-6 คน ลูกคนขับรถตะโกนออกไปถามว่า

“แม่บ้านหลังนี้ก่อนครับ ที่โทรไปโงงบาล”

“แม่บ้านครับ เข้ามาเลยๆ ลุงนอนอยู่ในบ้าน” แล้วชี้เข้าไปในห้องเก็บของหลังนั้น จบการสนทนา พี่พยาบาล และนิสิตฝึกงานอีก 2 คนรีบวิ่งเข้าไปในบ้านทันที

“ระวังเหล็กกันเนื้อหมอบ เศษแก้ว เศษเหล็กกลัวปักตืน” พอมองลงไปพื้นก็เป็นแบบนี้จริงๆ ทางเดินเข้าไปในบ้านเป็นแคทางแคๆสำหรับเดินได้แค่ทีละ 1 คนเท่านั้น ในบ้านเต็มไปด้วยของเยอะแยะมากมาย มองไปที่มุมบ้านมีเตียงไม้กับฟูกเก่าๆหลังหนึ่ง แต่ผู้ป่วยไม่ได้นอนอยู่บนเตียง สิ่งที่พบคือผู้ป่วยชายไทย อายุประมาณ 60 ปี สวมเสื้อและกางเกงที่เต็มไปด้วยปัสสาวะ นอนอยู่ทางแคๆที่รอบข้างเต็มไปด้วยขยะที่ส่งกลิ่น คุณลุงยิ้มต้อนรับพร้อมกับพูดว่า “ผมจะลุกยังไงเนี่ย ลุกไม่ได้มา 2 วันแล้ว” นิสิตฝึกงานคิดในใจ นอนอยู่ตรงนี้มา 2 วันเนี่ยนะ? แล้วลุกถ่ายไปไหน?

พี่พยาบาล “ตอนนี้ลุงเป็นยังไงบ้างคะ”

“ปวดขาครับ ลุกไม่ได้ตั้งแต่ 2 วันก่อน ยาแก้ปวดไม่ได้กินเป็นอาทิตย์แล้ว”

“แล้วทำไมลุงไม่ไปโรงพยาบาล”

“หมูนั่งกัดใบน้ดหมอขาดหมดแล้ว”

จบการสนทนา จึงรีบนำคุณลุงขึ้นรถ Ambulance พร้อมกับนิสิตฝึกงาน 2 คนที่นั่งไปด้วย นิสิตฝึกงานพยายามชวนคุณลุงคุย

“ลุงกินข้าวหรือยังคะ”

“ยังเลยครับ ผมสั่งข้าวไว้ 2 วันที่แล้วยังไม่ไปเอาเลย” พร้อมกับหัวเราะ

“ลุงไม่ได้กินข้าวมา 2 วันแล้วหรือคะ ไม่หิวหรือ”

“ไม่หิวครับ ไม่ค่อยหิวเท่าไร” หัวเราะ

“ทุกครั้งลุงไปเอาข้าวยังไงคะ”

“ผมปั่นจักรยานไปครับ แต่ 2 วันมานี้ปวดขาเลยไม่ได้ไปเอา” หัวเราะ

คุณลุงพูดพร้อมกับหัวเราะ แต่นิสิตฝึกงานพูดพร้อมกับน้ำตาคลอเบ้า ในใจก็ยังนึกไปต่างๆนาๆว่าทำไมลูกถึงทิ้งให้พ่ออยู่คนเดียวในสภาพแบบนี้ พ่อเลี้ยงลูกมาขนาดนี้ทำไมถึงทิ้งพ่อได้ลง นิสิตฝึกงาน 2 คนนั่งมองหน้ากันแล้วยิ้มแห้งๆ ถึงแม้ในรถ Ambulance ตอนนี้จะคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นปัสสาวะ หายใจแล้วแสบจมูก แต่มันก็คล้ายๆกลิ่น Ammonia เหมือนกันนะ

รถ Ambulance เดินทางมาถึงโรงพยาบาลเป็นเวลาพักเที่ยงพอดี ทุกคนลงจากรถพร้อมกับรอยยิ้มแห้งๆ แล้วเอาอาหารกลางวันมาให้ลุงกิน “น้อง Paramedic อาบน้ำให้ลุงด้วยนะ เดี่ยวพี่เลี้ยงข้าวเที่ยง” วันนี้พี่พยาบาลเลี้ยงข้าว จึงได้กินข้าวกลางวันที่ ER กินเสร็จรีบไปอาบน้ำให้คุณลุง ซัดทุกซอกทุกมุม ทาแป้ง ตัดเล็บมือเล็บเท้า ในใจคิดว่าคุณลุงคือพ่อของเรา พี่พยาบาลคุยกับคุณลุง นิสิตฝึกงานได้ยินเรื่องของลุง ก็นึ้กน้อยใจแทนคุณลุงไม่ได้ ถึงแม้ใบหน้าของคุณลุงจะเต็มไปด้วยรอยยิ้มก็ตาม

แม้ว่าวันนี้ นิสิตฝึกงานจะไม่ได้นอนกลางวันเหมือนทุกวัน อาจจะรู้สึกเศร้าใจ น้อยใจแทนคุณลุง เห็นใจคุณลุงที่ต้องเจอสถานการณ์แบบนี้ แต่ก็รู้สึกดีใจที่ได้ทำสิ่งดีๆที่มนุษย์คนหนึ่งสามารถทำให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ ทำให้รู้ว่าสายอาชีพนี้ไม่ได้รู้แค่การดูแลร่างกาย และรักษาชีวิตเพียงอย่างเดียว เราต้องรู้ถึงการดูแลจิตใจ การเห็นอกเห็นใจ และการเข้าใจคนอื่นด้วย